

BITTERA SOPHIE IMAN

Semmi

Futottam. Üldöztek.
Kezemben Monyeszt mentettem. Körülöttem az erdő fái
Meresztgették felém szúrós ágait,
S halk, ijedt hanggal suttozták: Vigyázz!
Nem lesz, ki megmentse irhád!

Tudtam, mindenütt ellenség.
Tudtam, nem foghat el a gyöngeség.
Tudtam, nincs hová hazamennem,
mert a Semmi mindent elvett tőlem.

Monyesz, drága kiskutyám
didergett karomban alig bírta tovább.
De hogy ne légy elveszve,
elmesélek mindent verselve!

Városban éltem,
apa, anya s a testvérem.
Boldog család voltunk,
mindent megoldottunk.
Egyszer egy rossz napon,
megjött a Semmi, övé lett az uralom.

Anya, apa behalt abba,
hogy két virágszálát életben tartsa.
A két virágszál mi voltunk Millyvel.
Menekülnünk kellett messze, el innen!
Futottunk, futottunk be a sötét erdőbe,
a Semmi meg ködformában utánunk oda be!

Kishúgommal találtunk egy bűvőhelyet,
ott éltünk egy-két napig, míg éhes lettem.
Millykét féltettem, ő ottmaradt a bunkerben,

nem akart, de aztán kidíszíthette egészben!
Kicsit bántam, hogy nem segítettem.
De ha nem én, ki etet meg minket?

Útközben egy kiskutyust találtam,
gondoltam, boldogok leszünk hárman.
Megfogtam, felemeltem, kicsit félt szegény.
Ekkor eszembe jutott a finom lepény,
amit mindig Anya beletett a táskánkba.
Most az kéne, és nem éheznék halálra!

Ekkor jött a rész, amikor becsatlakoztál
és megértettem a fák szavát.
A köd feltűnt, futottam hevesen,
üldözött a Semmi teljesen.
Nem akartam a bunkerhez vezetni,
meg tán kishúgomat bajba keveri!

Gondolj a Semmire!
Hogy rajzoltad volna le?
Én fehérén képzeltem el,
hisz átlátszó nem lehet,
mögötte kell lennie valaminek,
ami átlátszik, ha ránézel.

De a Semmi semmi más,
ő csak egy hasonmás.
Nem lehet behatárolni alakját.
Lehet kő, nyár, fák,
köd szörny, láp,
vihar, eső, finom fánk.

De ez csak a kezdet!
Több minden is lehet ez a szörnyeteg!
Szembe kell szállnom vele!
Megálltam, ő is megállt erre.
A kiskutyust letettem.
Megfordultam, kerestem.

Hová tűnhetett?
Hirtelen ott állt ellenben velem.
A másik oldalon.
Mégakadt a szó a torkomon.
Gyíkszerű dínó lett belőle,
csattogtatta fogait előttem.

Mélyen belenéztem szemébe
és teljes erőmből
azt kiáltottam: Nem félek!
Eltűnt. Nem láttam már, de éltem!
Én győztem le a csúnya szörnyet,
ki sok emberrel végzett
És nem félek már soha többé.
Húgom, Monyesz mindörökké.

Vége (vagy nem?)

(A Pegazus irodalmi pályázat líra kategóriájának 3. helyezettje)

Németh István: Balett